

Za to, že nastala změna, může táta. Samozřejmě by tvrdil, že to není pravda. Táta nesnáší konflikty. Na den, který ve mně rozpoutal pochybnosti o světě, v němž žiju, a spustil sáhodlouhé pátrání, táta jistě schválně zapomněl. Byl to přece takový obyčejný večer.

Ostnatý drát a nápis POZOR, STŘELBA! nejvíc rozčilovaly babičku. „Odkakživa jsem do lesa chodila na houby a teď tam nesmím, aby mě náhodou nezastřelili?“

Babička si nemohla zvyknout, že existuje člověk, který si koupí celý kopec zarostlý lesem.

„Kdo to vůbec je?“ ptala se, když se zamračeně dívala z okna, odkud je vidět vrch jako na dlani.

„Prý nějaký vědec,“ krčila rameny máma.

„Vědec? Odkdy mají vědci tolik peněz?“

„Bůhví nad čím bádá,“ šklebila se máma, „a radši to ani nechci vědět.“

Den, kdy jsem se začal o pozemek našeho záhadného souseda blíž zajímat, začal tím, že se mi rozbil zip u bundy. Ve škole jsem škulb kovovým jezdcem tak silně a nešikovně, že jsem musel odejít nezapnutý. Někde jsem četl, že velké věci vznikají z malých. Můj rozbitý zip je toho důkazem.

„Petře, cos dělal? Tys ten zip docela urval.“

„Hm,“ pokýval jsem hlavou.

„Víš, kolik stojí nová bunda?“

Zakřenil jsem se.

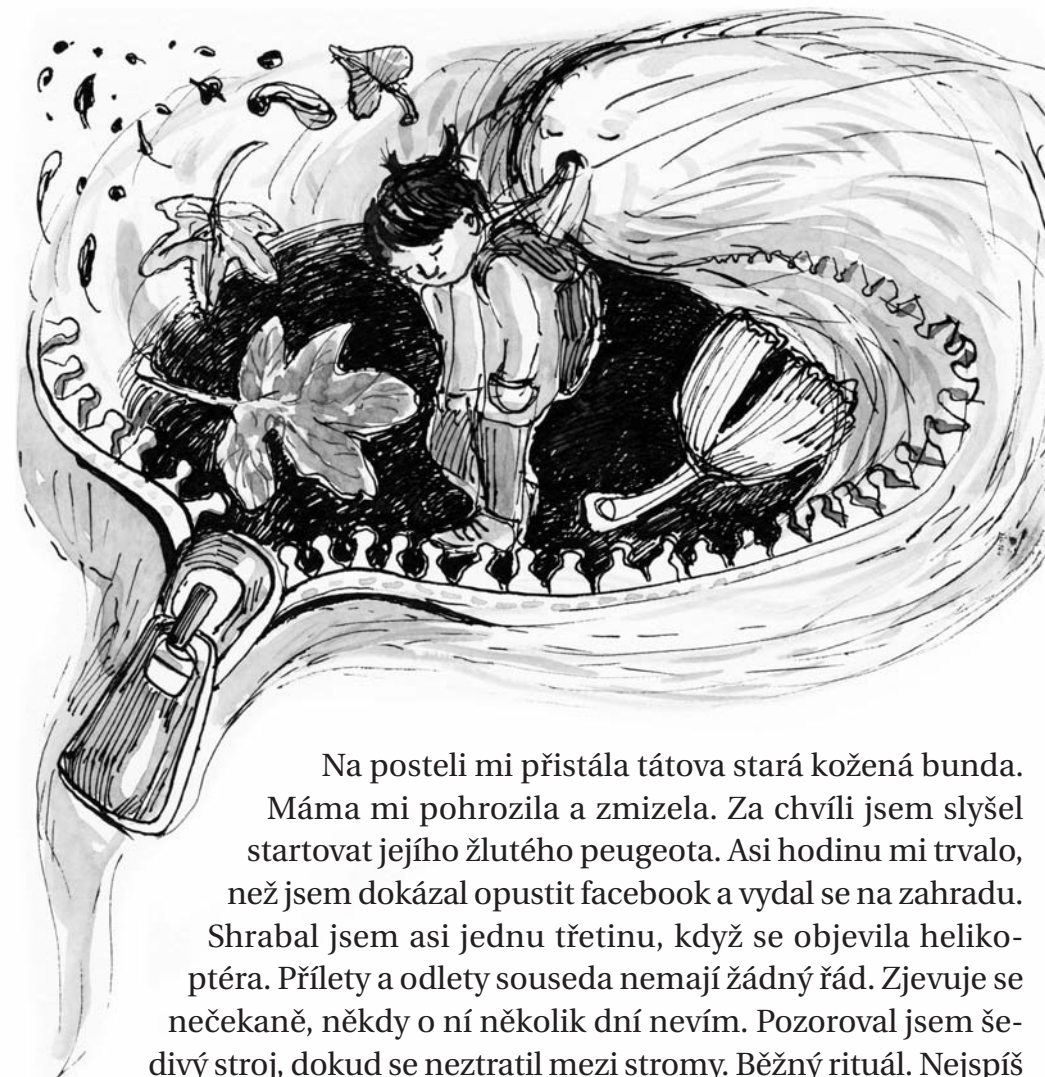
„Pět stovek?“

„Pět stovek? Tahle bunda stála osm set padesát!“

Vyslechl jsem si obvyklou přednášku. Vím, že s mámou nemá cenu diskutovat, a tak jsem mlčky přikyvoval, dokud si máma nepovzdychla, že musí zajet do města koupit nový zip a že jsem jí připravil parádní večer, protože jestli něco dělá nerada, tak je to přišívání zipů.

Konečně jsem mohl jít do pokoje a napsat hlášku o zipu na fb, u které se mi okamžitě objevilo osm lajků.

Máma nakoukla do dveří: „Vezmi si tohle a běž hrabat listí. Za trest.“

Na posteli mi přistála tátova stará kožená bunda. Máma mi pohrozila a zmizela. Za chvíli jsem slyšel startovat jejího žlutého peugeota. Asi hodinu mi trvalo, než jsem dokázal opustit facebook a vydal se na zahradu. Shrabal jsem asi jednu třetinu, když se objevila helikoptéra. Přílety a odlety souseda nemají žádný řád. Zjevuje se nečekaně, někdy o ní několik dní nevím. Pozoroval jsem šedivý stroj, dokud se neztratil mezi stromy. Běžný rituál. Nejspíš bych se díval déle, kdybych tušil, že tentokrát je v kabině i můj táta. To jsem se měl dovědět před půlnocí.

Máma se vrátila a podala mi krabici s pizzou.

„Ty máš život. Urveš si zip u bundy a dostaneš za to odměnu.“

Máma párala zip a zkoušela mě z angličtiny. Obyčejný večer. Jen s tím rozdílem, že kdyby máma nemusela trčet celou věčnost u stolu s bundou, odešla by do ložnice a já bych neslyšel, o čem si v noci povídala s tátou. Kuchyň sousedí s mým pokojem.

Nic nenasvědčovalo mimořádné situaci, kromě toho, že se táta stavil u mě v pokoji, i když přišel kolem jedenácté v noci. Ležel už jsem v pyžamu, připravený usnout.

„Nespíš?“

„Skoro.“

„Je dost pozdě.“

„Už skoro spím.“

Táta chvíli po pokoji bloumal, prohlídl si moje pokusy o komiksy, které visí na zdi, nakoukl do několika školních sešitů a pak si přisedl ke mně na postel. Naši mi tlučou do hlavy, že mám v jejich přítomnosti schovat chytrý telefon, takže jsem ho poslušně strčil pod peřinu. Táta je elektrikář, podniká soukromě a vracívá se tím pádem často pozdě v noci. Obvykle ho vidím až ráno. Tentokrát mu nějak záleželo na popovídání si.

„Jak je?“ rozcuchal mi vlasy.

„Fajn,“ odpověděl jsem.

„Žádný průšvih?“

„Rozbil jsem zip u bundy.“

„Aha,“ řekl táta roztržitě. „A jinak?“

Pokrčil jsem rameny. Táta vypadal unaveně, na bradě měl strniště, prošedivělé vlasy mu trčely do stran. Nevěděl jsem, co po mně chce. Táta má spoustu práce, u snídaně vyřizuje maily a máma mu pravidelně nadává. Obvykle si na mě udělá čas o víkendu a o prázdninách. Jezdíme spolu na vodu, na kole a třikrát jsme byli u moře. Jsme normální rodina. Třídíme odpad a hrajeme stolní hry. Určitě splňujeme podmínky současného zdravého stylu života, jak jsem se musel naučit do hodiny občanské výchovy. Možná naše dřív švalo, že mají jen jedno dítě, hlavně máma se nad holčičkami svých kamarádek rozplývala až k slzám, ale proč nemám sourozence, netuším a pátrat po tom nehodlám.

„Máš se dobře?“

„Máma mi koupila pizzu,“ zašklebil jsem se. „Takže jsem v pohodě.“

„Co kamarádi? Máš kamarády?“

„Tati, chodím přece na florbal.“

„Já vím, ale myslím, jestli máš kamarády i tak. Jinde než v tělocvičně.“

Blesklo mi hlavou číslo, které mám u svých přátel na fb. 364 byl stav před několika minutami, než táta vstoupil do pokoje. Zvuk v telefonu mám vypnutý, ale během těch pár minut mi určitě přišlo ně-

kolik zpráv spolužáků, kteří stejně jako já leží v posteli, drží v ruce mobil a čekají mou odpověď.

„Mám. Jasně.“

Táta pokýval hlavou.

„Byl jsi dneska venku?“

„S Matějem?“

„Ne. Hrabal jsem listí.“

Táta znovu pokýval hlavou, dost spokojeně. Naši hlídají, abych denně chodil na kyslík, chytrý telefon mám za vyznamenání, a jak říkám, v jejich přítomnosti ho musím schovat. Táta mi zase pocuchal vlasy.

„Petře, kdybys měl nějaký průšvih, myslím opravdový, řekl bys mi to, vid'. Mně nebo mámě, že jo?“

„Ale já jsem nic neprovedl!“

Naposledy naši zuřili, když jsem ve škole rozbil záchodovou mísu. Stoupl jsem na ni, abych klukům dokázal, že se rukou dotknu stropu, ale to už jsou dva roky.

„My se možná někdy naštveme, ale to nic neznamená,“ tátovi mezi obočím trčela vráska. „Jsi náš kluk a uděláme všechno, abys byl v pohodě. Chápeš? Nebo kdyby ti někdo chtěl ublížit, tak bys nám to taky řekl, vid’?“

Táta takové citové výlevy nemívá, bůhví co se mu dneska stalo. Netrpělivě jsem pod peřinou svíral mobil.

„Všechno je v pohodě, tati.“

„Vážně?“

„No jasně.“

„Takový řeči nejsou moc příjemný, co. Chápu.“

Táta mě chvíličku pátravě pozoroval a pak se konečně zvedl.

„Tak dobrou noc.“

„Dobrou.“

Táta se zavřel v kuchyni a já jsem se konečně mohl podívat na displej telefonu. Psala Klára a nedočkavě se dožadovala odpovědi. Rychle jsem vytukal, že jsem měl v pokoji nečekanou návštěvu.

Tátu? To ti mám věřit?

A koho tedy?

Určitě by se někdo našel, kdo by chtěl být teď u tebe v pokoji.

A kdo?

Přemýšlej.

Holky jsou v konverzaci na fb otřesné. Nechal jsem další zprávu rozepsanou a prohlížel jsem si fotky, které si mezitím Klára nalepila na zeď. Na jedné z nich byla helikoptéra. Klára bydlí dva domy od nás. Už jsem chtěl napsat nějaký vtipný komentář, když jsem si uvědomil, že tlumený rozhovor našich v kuchyni nabral na obrátkách.

„Ale to přece musíš nahlásit!? Pavle, tohle není legrace!“

Táta mluvil tiše, nerozuměl jsem skoro nic. Máma naopak mluvila hlasitě. Byla vážně vytočená.

„Jak – nebudu se do toho plést? Pavle, tohle prostě musíš oznámit! Bůhví co se tam děje!“

Posadil jsem se a napnul uši. Tátova odpověď byla zase nesrozumitelná. Máma už křičela.

„Ne, tohle ne, toho nebudu svědkem. Vůbec mi neříkej, že jsi takový srab! Chápeš, že neoznámení trestné činnosti je taky trestný čin?“

Táta konečně taky zvýšil hlas.

„Jaký trestný čin, prosím tě, to je moje domněnka, a ty hned vyletíš.“

„Kdyby to byla jenom domněnka, nejsi z toho tak vedle. Nevytáčeješ, prosím tě!“

„Říkám ti, že si to jen myslím!“

„Ale to, proč si to myslíš, je přece důvodné podezření.“

„Nešil! Já jsem ti jenom řekl, co jsem viděl. Žádného kluka. Viděl jsem klučičí boty. Boty, rozumíš. Botasky nebo co to bylo. Myslíš, že se takovou zprávou bude někdo zaobírat?“

„Jo. Protože ti minutu předtím doktor Fišer řekl, že bydlí sám. Je to tak? Sám jsi to přece řekl. Proto ses vyděsil. Proč teď děláš, že to tak nebylo?“

„Protože... protože jsem nemyslel, že z toho uděláš takovou kauzu!“

Seděl jsem na posteli a zíral do tmy. Mobil mě přestal zajímat. O čem se to naši baví? O jakých botách?

Nic jsem nechápal, dokud máma rozčileně nevykřikla: „Poslechni, Pavle, že v tom baráku bydlí nějaký magor, si přece říkáme všichni od začátku. Copak je normální s nikým se nebavit a pohybovat se jenom ve vrtulníku? A jestli jsi tam dneska viděl klučičí boty, je jasné, že tam bydlí nějaký kluk. A má to dítě matku? Viděl jsi tam nějakou ženskou? Dítě obvykle má mámu. A jak to, že o žádném dítěti nevíme? Bydlíme tu skoro třináct let a netušíme, že v tom domě žije dítě. Je normální žít uprostřed lesa bez lidí? Řekl ti ten člověk, že má dítě? Neřekl. Řekl, že bydlí sám. Slyšíš? Sám! Sám! Bůhví co se v tom baráku děje!“

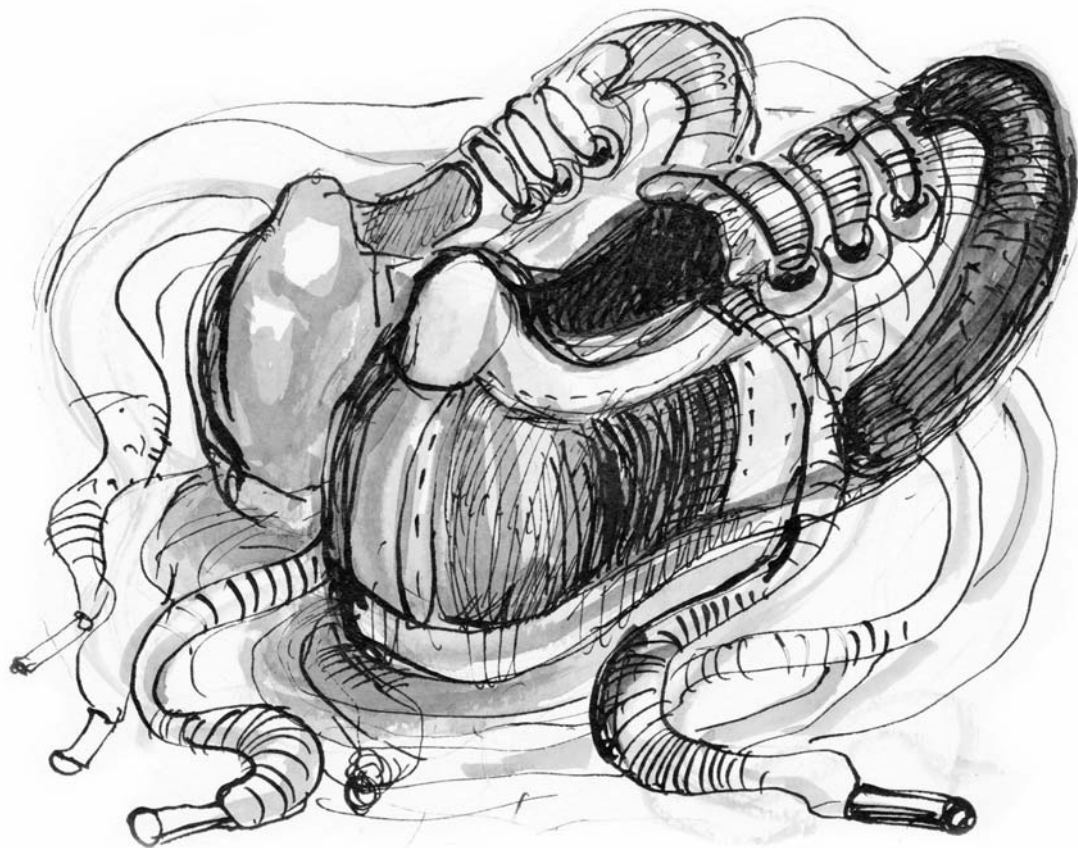
„Neblázni,“ bránil se táta chabě. „Neviděl jsem žádného kluka. O žádném klukovi jsme nemluvili. A nekřič...“

Poslouchal jsem bez hnutí, dokud se naši s hádkou nepřesunuli do ložnice. Pak jsem se zvedl a šel jsem se napít. Jenže naši už si dávali pozor. Máma sice šeptala jako o závod, ale nerozuměl jsem ani slovo. Na kuchyňském stole ležela moje bunda. Vrátil jsem se do postele.

Masakr. Nejsem úplný pitomec. Pochopil jsem, že v domě utopeném v lesích na kopci nedaleko nás asi bydlí nějaký kluk. Nikdo

o něm neví, a proto se máma vytočila doběla. Detektivky, které čte, v ní probudily fantazii. Ale na druhou stranu s tím přišel táta, a pokud tátovi bylo něco divného, divné to určitě je. Táta je obvykle dost nevšímavý. Proto přišel za mnou do pokoje a zjišťoval, jak se mám. Chtěl se ujistit, že o jeho kluka je dobře postaráno. Na rozdíl od toho druhého, o kterém nikdo neví, a kterého prozradily jenom boty.

Nemohl jsem dlouho do noci usnout. Snažil jsem se rozluštit, proč tátou vytočily cizí botasky. Asi proto, že v domě žádné dítě nečekal a neviděl. Těsně před usnutím mě napadlo, že největší záhada asi je, co v tom domě můj táta vůbec dělal.

Velké peníze

Ráno se mi záhada vypařila z hlavy a vzpomněl jsem si na ni až ve škole. Svrběl mě jazyk, jak jsem se chtěl pochlubit spolužákům. Jenže byla hodina matiky a při té si netroufne nikdo ani špitnout. Učitelka Vránská, která se podobá pravítku, jak je hubená a rovná, umí být dost nepříjemná. Ale díky tomu jsem si mohl dobře promyslet, komu o nočním mega divném rozhovoru našich povím. Možná mě Vránská zachránila, protože jsem si uvědomil, že to nemůžu říct nikomu. Co když je v domě na kopci opravdu týrané dítě a táta to neohlásil? Máma určitě nemluvila do větru, když zmínila, že je to trestný čin. Matěj je mladší než já, a určitě by nedokázal držet jazyk za zuby. Říct něco takového Kláře? Nesmysl. Holky tajemství vyzvoní vždycky.

Udělal se mi blbě z představy, že by táta byl takový srab a bál se ohlásit, že narazil na psychopata, který v domě schovává dítě. A co v domě vůbec dělal? Rozhodl jsem se mlčet. Až přijde vhodná chvíle, zeptám se táty sám.

Konečně přestávka. V kapse mi zabzučela esemeska.

Co je ti?

Ohlédl jsem se. Klára seděla v lavici a hleděla z okna. Nikdo by netušil, že se mnou právě konverzují. Klára je pěkná. Klidná. Na rozdíl od ostatních holek ze třídy, které jsou příšerně uječené. Jen mě mrzí, že pořád nosí culík. Jednou ji holky česaly před tělocvikem. Seděla na lavici a s rozpuštěnými vlasy vypadala jako víla. Má vlasy skoro bílé a světlou pleť. Jednou o ní moje máma prohlásila, že vypadá jako hraběnka. Ty prý nechodily na slunce, aby se nepodobaly poddaným,

kteří makali celé dny na poli a byli opálení. Klára je bledá i v létě, přestože se určitě touží opálit, aby vyhověla módě.

Nic, odpověděl jsem esemeskou.

Blbost. Něco ti je.

Znovu jsem se na Kláru ohlédl. V lavici už nebyla, nejspíš mi píše ze svého oblíbeného místa na chodbě, z výklenku s obřím fíkusem. Na jeho květináči se dá v pohodě sedět, kdyby to učitelé nezakazovali.

Vyšel jsem na chodbu a loudal jsem se směrem k fíkusu. Klára tam neseseděla. Zato tam žvanily Bětka s Kájou, a když mě uviděly, rozchechtaly se. Dělal jsem, že je nevidím, a doploužil jsem se na konec chodby. Kluci tu hráli ping-pong, ale přetahovat se s nimi o pátku mě tentokrát ani nenapadlo. Zvonění mě vysvobodilo. Hodinu přírodopisu jsem proseděl s myšlenkami docela jinde. Rozhodl jsem se, že se táty zeptám hned dneska.

Klára už se neozvala. Při obědě dělala, že mě nevidí.

„Co je?“ strčil do mě David.

„Nic.“

„Kecy. Něco ti je.“

David se mnou chodí na florbal. Známe se odmalička. Možná by bylo dobré mu říct, co se děje. Jenže David je schopný to okamžitě hodit na fb. Dává tam naprosté pitomosti. I teď si vyfotil knedlíky s rajskou omáčkou, které před ním ležely na talíři, a poslal si je na virtuální zeď. Během oběda se zalíbením sledoval komentáře, které mu u fotky přibývaly.

Do třetice se mě zeptala naše třídní Zárubová. Seděl jsem totiž v šatně a nekonečně dlouho jsem si prohlížel botasky spolužáků. Kluci už dávno byli v tělocvičně, a já doslova zkameněl. Jako bych nikdy v životě neviděl klučičí obuv. Některé boty vypadaly nově, jiné byly okopané a na Markových converskách bylo bláto. Marek má všechno značkové. Jedny conversky má ven, druhé do tělocvičny.

„Co je, Petře?“ Zárubová stála nade mnou, v puse píšalku. „Je ti špatně?“

„Ne...“

„Co tu tedy děláš?“

Neměl jsem žádné vysvětlení. Zvedl jsem se a konečně zamířil do

tělocvičny. Kluci řádili, nebylo slyšet vlastního slova. Zárubová v tělocvičně používá zásadně píšalku. Během rozcvičky jsem si stokrát řekl, jak začnu rozhovor s tátou. Musím se ho zeptat, ale tak, abych ho nevyděsil. Zeptám se normálně. Prostě se před něho postavím a řeknu hele, tati, ty jsi včera byl v tom domě na kopci v lese? Viděl jsi tam klučičí boty? Neříkej, že ne, protože jsem slyšel, jak si o tom povídáš s mámou.

Moje myšlenky přerušila rána, až mi zalehlo v uších. Marek napálil míč do okna, které jsou kdesi u stropu a naštěstí jsou na nich mříže.

Měl jsem v zásobě několik variant rozhovoru, které jsem si připravil cestou autobusem ze školy do naší vesnice. Když jsem ale tátu uviděl, nepoužil jsem ani jeden. Tak mě totiž zaskočilo, že je táta ve tři hodiny odpoledne už doma.

Seděl u stolu v kuchyni a měl hlavu v dlaních. Tvářil se vážně.

„Ahoj, Petře,“ zvedl hlavu.

„Co je?“ vyhrkl jsem.

„Nic,“ pokrčil rameny.

„Je ti špatně?“

„Ne...“

„Co tu tedy děláš?“

Uvědomil jsem si, že se ptám stejně jako Zárubová. Zajímavé.

„Vlastně jo, něco se stalo,“ pousmál se najednou táta. „Posaď se.“

Tentokrát ve mně opravdu hrklo.

„Kde je máma?“

„Ještě je v práci, jezdí domů přece kolem páté,“ odpověděl táta. „Budeš první, komu to řeknu.“

Sedl jsem si proti němu a zatrnulo mi v břicho. Vzápětí jsem vyvalil oči. Táta přede mě položil balík peněz. Papírové bankovky byly vyskládané na hromádce jako balíček karet. Nahoře ležela pětistovka. Nemyslím, že bych ji u rodičů viděl moc často. A takový balík leží na našem kuchyňském stole určitě poprvé. Táta peníze rozhrábl do vějíře jako kouzelník karty.

„Co tomu říkáš?“

„No... zírám. Kolik to je?“

„Dost na dovolenou na Azorech, jak si pořád přeje máma.“

Nejsem nevšimavý. Došlo mi, že se táta tváří spíš smutně, místo,

aby jásal. Nevím, ale člověk by měl slavit, když před ním leží dovolená na vzdálených ostrovech. I když já v tu chvíli na stole zahlédl nový ipod, kolo a taky ohromný bazén na zahradě.

„Hm,“ zmohl jsem se jenom na pokyvování, jako že je neuvěřitelné mít před sebou tolik peněz. Ptát se na tajemný dům mi přišlo nevhodné, už proto, že cosi mi říkalo, že peníze na stole s tou záhadou sakra souvisí.

„No nic,“ řekl táta unaveně. „Běž si hrát. Uvidíme, co na to máma.“

Věta *běž si hrát* mě u našich fascinuje. Nezbaví se jí asi, ani když mi bude dvacet. Rodiče nejspíš nechápou, že dvanáctiletý člověk si už nehraje.

Zavřel jsem se v pokoji. Poprvé v životě jsem neměl chuť připojit se na fb. Na Klářiny dvojsmysly jsem nebyl naladěný a na fotky spolužaček s našpulenou pusou a zatajeným dechem, aby vynikla prsa, jsem nebyl zvědavý. K vlastnímu překvapení jsem vytáhl češtinu a začal psát domácí úkol.

„Nemáš hlad?“ nakoukl táta do pokoje.

„Chodím přece ve škole na obědy.“

„Aha.“

Táta trčel ve dveřích a hleděl na mě, jako by mě viděl poprvé v životě. Nakonec dveře zavřel a nechal mě být.

Máma se objevila po páté. Uslyšel jsem její auto a vykoukl jsem z okna. Jako každý den bravurně zaparkovala vedle plotu, s taškami s nákupem se objevila v kuchyni a stejně jako já, hned vyhrkla: „Co ti je?“

Táta totiž zase seděl u stolu. Z kapsy vylovil balíček peněz a položil ho na stůl.

„Co to je?“

Máma postavila tašky s nákupem na kuchyňskou linku.

„Co to, proboha, je?“

„Peněžítá odměna,“ odpověděl táta. „Vydělaná poctivou, rychlou a dokonalou prací. Žádná černota. Jen jsem konečně jednou dostal od zákazníka pořádně zapláceno.“

„Od toho zákazníka?“

Máma pohodila hlavou směrem, kterým tušila les, ostnatý drát a záhadný dům ztracený lidským očím.

„Ano. Od doktora Fišera.“ Táta se tvářil tajemně a vzápětí vyhrkl: „Ovšem to je pouhá záloha.“

„Záloha?“ vyjekla máma.

„Záloha na kompletní elektroinstalaci tělocvičny. Topení v podlaze a tak.“

„V hotovosti? Odkdy se platí taková suma v hotovosti?“

Ne nadarmo je máma účetní. Fofrem spočítala peníze a znovu je položila na stůl.

„Máš na to papíry?“

„Myslel jsem, že budeš mít radost, ale asi jsem se spletl.“

Táta balík bankovek podrážděně strkal do kapsy. Máma vztekle házela nákup do ledničky.

Stál jsem mezi dveřmi a těkal očima z táty na mámu.

„Od doktora Fišera?“ ozval jsem se. „Kdo to je?“

Máma zarytě mlčela, ale táta mi docela normálním hlasem s nádechem ironie odpověděl.

„Doktor přírodních věd Vladimír Fišer, kandidát věd, je majitel toho záhadného domu na kopci. Vědec. Pravidelně se tu vznáší v helikoptéře. Maminka si myslí, že je to šílenec, protože se s nikým nebaví. A to, že mi dal takové peníze v hotovosti, ji v tom jenom utvrdilo.“

Máma po něm hodila rozzuřený pohled. Bylo jasné, že přede mnou nechce říct, co má na jazyku. Že je doktor Fišer zločinec, který ve svém domě skrývá neznámého kluka.

„To jsou peníze za práci?“ padal mi kámen ze srdce.

„Jistě. A protože jsem rychlý a dobrý, a mám i důvěru doktora Fišera, dostal jsem řádně zapláceno dopředu.“

„Letěl jsi tou helikoptérou?“

„Letěl.“

„S doktorem Fišerem?“

„Ano. Tohle je výslech?“

Zasmáli jsme se.

„Letěl jsem jednou. To bylo včera. Dneska jsem tam za rozbřesku přijel autem a přivezl materiál. Montoval jsem jako fretka. Doktor Fišer to ocenil. Odlétá na tři neděle pryč, a tak mi dal peníze dopředu. Chce mít tělocvičnu hotovou, až se vrátí. Stačí?“

„On tam má přistávací plochu?“

„Ne. Přistává na střeše domu.“

„Fakt?“

„To přece není nic divného. Skoro každá nemocnice má na střeše přistávací plochu pro vrtulník. Zřejmě se nechal inspirovat. Je to přece biochemik.“

„A jak tě ten doktor Fišer našel?“

„Normálně. Jako všichni zákazníci. Dostal na mě doporučení od mých spokojených klientů. Ctí pravidlo, že je lepší si zjednat řemeslníka, který bydlí blízko, než někoho z druhého konce republiky.“

Táta mi znovu rozcuchal vlasy, tentokrát hodně spokojeně.

„Když dobře makáš, neděláš boty, jsi pilný, svědomitý a důsledný, jednoho dne si tě zákazníci začnou hledat sami.“

„A jaké to tam je, v tom domě?“ snažil jsem se vrátit si patku vlasů zpátky na místo, za levé ucho, ale tátovo rozcuchání bylo pořádné.

Musel jsem najít hřebek a postavit se k zrcadlu. Stál jsem k mámě zády, nenapadlo ji, že v zrcadle ji uvidím. Opřela se o kuchyňskou linku a pozorovala tátu.

„Tak jaké to tam je, v tom domě?“ zopakoval jsem otázku.

Táta pokrčil rameny a zatvářil se velmi obyčejně.

„Jako v každém jiném domě. Jen bude mít v suterénu velkou tělocvičnu a perfektní wellness. Saunu, sprchy, zrcadlový sál.“

„Tělocvičnu?“

„Proč ne. Relaxuje sportem.“

„A proč je dům obehnaný ostnatým drátem?“

Česal jsem si vlasy a pozoroval rodiče. Táta se snažil mámu obejmout, ale dost drsně ho odstrčila.

„Tati, proč má kolem domu takový plot?“

„Nechce, aby ho někdo rušil. Je vědecký pracovník, biochemik, má svou laboratoř. Je to velká kapacita. Navíc jezdí přednášet po celém světě, je často pryč a nechce, aby se mu do domu někdo vloupal.“

„A bydlí tam sám?“

Všiml jsem si, že máma vrhla na tátu zdrcující pohled, položila si prst na ústa a pak ještě tátovi pohrozila.

„Nevím,“ odkašlal si táta. „Nikoho jiného jsem tam neviděl.“

„A jak tam budeš pracovat, když bude doktor Fišer pryč?“

„Já přece doktora k práci nepotřebuju.“

„Ale jak se dostaneš dovnitř?“

„Jak? Doktor mi přece dal klíče.“

